

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6656** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата за вреди /ЗОДОВ/ и чл.74, ал.2 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/.

Предмет на производството са предявени от В. Г. К. срещу Администрацията на Министерския съвет на Република България искове за заплащане на обезщетения:

1. за имуществени вреди, в размер на 72631,97 лв. /седемдесет и две хиляди шестстотин трийсет и един лева и 61 ст./, представляващи пропуснати ползи, изразяващи се в разликата от възнагражденията, които би получавал на длъжността „главен секретар“ та Държавната агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/ и получаваните от него доходи от трудова дейност за периода 10.11.2010 г. до 31.12.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното плащане;

2. за неимуществени вреди, в размер на 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/, изразяващи се в болки и страдания за периода 10.11.2010 г. – 10.03.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното плащане.

След постановяване на Решение № № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. на петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, с което се „установява в отношенията между В. Г. К. и Министерски съвет на Република

България, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./ е дискриминационна, както и че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, в т.ч. длъжността „главен секретар“ води до дискриминация по см. на чл. 4, ал. 3 от ЗЗД по признак „обществено положение“, посредством липсата на възможност за оспорване пред контролиращ орган на оценките, давани при атестиране“, в о.з. на 21.12.2016 г. ищецът променя първоначалния ответник по исковите претенции – Държавна агенция за метрологичен и технически надзор / ДАМТН/, като твърди, че вредите са му причинени от Министерски съвет с приетата от него разпоредба на чл. 5 ал. 3 от Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация /НУРАСДА/ - отм. ДВ, бр. 49 / 29.06.2012 г., която предвижда, че за длъжности, за които ръководителят на администрацията е оценяващ, няма контролиращ ръководител, съответно с изрична молба от 20.01.2020 г. по повод указания на съда уточнява ответника по реда на чл.205 от АПК, като сочи Администрацията на МС на РБ, като юридическото лице, представлявано от органа, от чийто акт се твърди настъпването на вредите.

Ищецът, чрез адв. А., твърди, че с решението на КЗД, което впоследствие е потвърдено от съда е установено, че спрямо ищеца е осъществена дискриминация, като е допуснато неравно третиране поради обстоятелството, че е заемал висша длъжност в администрацията е бил лишен от възможност да оспори констатациите на оценяващия ръководител, който е Председателя на ДАМТН, по силата на нормата на чл.5, ал.3 от НУРАСДА /отм./, съответно правоотношението му е било прекратено поради получена най-ниска оценка при атестацията. Иска от съда да осъди ответника да му заплати имуществено обезщетение за разликата в сумите между заплатата, която би получавал на заеманата от него преди прекратяването длъжност „главен секретар“ на ДАМТН и тази, която е получавал след това като служител в „Х. С. К.“. Претендира и обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, които ищецът определя като болки и страдания, като сочи, че всичко това се отразило изключително негативно на живота, здравето му, работоспособността му, предизвикало отрицателни емоции, отразило се на чувството му за пълноценност и себепознаване, негативно на мисленето и поведението му, като през целия период след прекратяване на служебното му правоотношение ищецът изпитвал унижение, непълноценност, чувство на безизходица и безнадеждност, срам и неудобство от колегите, близките и познатите му, накърнено достойнство. Смята, че с извършения спрямо него акт на дискриминация бил накърнен цял комплекс от блага, като сочи, че отрицателните последици продължават и към момента. Соци, че на 18.05.2015 г. починала и майка му вследствие на инсулт, като смъртта ѝ му причинила допълнителни отрицателни емоции, като твърди, че приживе тя съпреживявала с него всички отрицателни емоции около претърпяната от него дискриминация. Иска от съда да уважи така предявените иски претенции и да присъди разноски.

Ответникът Администрацията на Министерския съвет на РБ, чрез юрк. Д., прави възражение за изтекла погасителна давност, тъй като се претендират вреди, възникнали още през 2010 г., а искът срещу този ответник е предявен през 2016 г. Соци се, че вредите са възникнали от прекратяването на служебното правоотношение на ищеца с ДАМТН, а не от установената непряка дискриминация от КЗД, твърди липсата на пряка и непосредствена причинно – следствена връзка между вредите и установената дискриминация. Смята, че ищецът се ревизира вече влязло в сила

съдебно решение по повод прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, като търси обезщетение по общия ред по ЗДОИ, а не по специалния такъв по чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл. Смята за неоснователно да се претендират вреди за липсата на нормативна уредба на административен контрол, още повече, че такъв е изключен по силата на чл.82 от АПК, а липсата на такъв контрол не призумира незаконосъобразност на прекратяването на служебното правоотношение, още повече, че то е подлежало на съдебен контрол на две инстанции. Твърди и недоказаност на исканите имуществени вреди, като сочи, че възнагражденията в администрацията са строго индивидуални и не могат да бъдат прогнозирани. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковите претенции са неоснователни и недоказани.

Исковете са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Разгледани по същество, искове са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА, следното:

В. К. е бивш служител в Държавна агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/, заемал длъжността "главен секретар". Със Заповед № П-45 / 09.11.2010 г. на Председателя на ДАМТН във връзка с чл. 23, т. 5 от НУРАСДА /отм./, служебното правоотношение между ДАМТН и К. е прекратено на основание чл. 107, ал. 2 от ЗДСл., поради получена възможно най-ниска обща оценка 5 – „Неприемливо изпълнение" при атестирането му за периода от 01.12.2009 г. до 30.11.2010 г., отразена във Формуляр за оценка на индивидуалното изпълнение на длъжността /за висши държавни служители/.

Заповедта е обжалвана, като с Решение № 2125 / 05.05.2011 г. на Административен съд София – град по а.д. № 8713 / 2010 г., оставено в сила с Решение № 16241 / 09.12.2011 г. на Върховен административен съд по а.д. № 7530 / 2011 г. жалбата е отхвърлена. В решението, по повод аргументите на жалбоподателя, че е бил лишен от право на възражение срещу оценката от атестирането си, съдът сочи разпоредбата на тогава действалата разпоредба на чл. 5 ал. 3 от Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация /НУРАСДА/ - отм. ДВ, бр. 49 / 29.06.2012 г., която предвижда, че за длъжности, за които ръководителят на администрацията е оценяващ, няма контролиращ ръководител.

С вх. № 44-00-77 / 09.01.2012 г. В. К. образува производството пред Комисията за защита от дискриминация /КЗД/ срещу разпоредбата на чл. 5 ал. 3 от Наредбата за условията и реда за атестиране на служителите в държавната администрация /НУРАСДА/. Въз основа на първоначалната жалба и последвалите множество уточнения, допълнения, заявления, искания и становища, подадени от В. К., КЗД е приела, че основното искане на В. К. е да се признае, че правата на всички лица, заемали длъжност „главен секретар" в държавната администрация, са накърнени от липсата на контролиращ орган при атестирането и липсата на възможност за оспорване и от там - на защита, при несъгласие с оценката. В тази връзка, жалбоподателят твърдял, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА / отм. ДВ, бр. 49/29.06.2012 г./, издадена от ответника на основание чл. 76 ал. 5 от ЗДСл. е дискриминационна. Нарушени били конституционните права на българските граждани и правото на гражданите на ЕС да бъдат изслушани като били лишени

лицата, заемащи длъжност „главен секретар“ от възможността да оспорят атестацията или поне да дадат обяснения при атестирането им.

С Решение № 201 / 09.09.2013 г. по преписка № 6/2012 г. петчленен разширен състав на КЗД - 1.УСТАНОВЯВА в отношенията между В. Г. К. и Министерски съвет на Република България, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./ не е дискриминационна, както и че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности в т.ч. длъжността „главен секретар“ не е дискриминационна на основата на признаци „обществено положение“ и „политическа принадлежност“, посредством липсата на възможност за оспорване пред контролиращ орган на оценките, давани им при атестиране; 2. ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ всички жалби, включително имащите характер и на сигнал, обединени за разглеждане в настоящата преписка, подадени от В. Г. К.. Решението на КЗД е оспорено от В. Г. К., с искане да бъде отменено, а делото, като преписка - върнато за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

С Решение № 4104 / 19.06.2014 г. по адм. д. № 9501 / 2013 г. АССГ, оставено в сила с Решение № 10657 / 14.10.2015 г. по адм. д. № 13205 / 2014 г. на ВАС. е отменил Решение № 201 / 09.09.2013 г. на Комисията за защита от дискриминация, в частта му, с която КЗД, установява, че между В. Г. К. и Министерски съвет на Република България, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./ не е дискриминационна, както и че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, в т.ч. длъжността „главен секретар“ не е дискриминационна на основата на признака „обществено положение“, и е върнал делото като преписка на КЗД за произнасяне съобразно дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

По повод последното, с разпореждане № 1125 / 16.12.2015 г. на председателя на КЗД е възобновено производството по преписка № 6 / 2012 г. като е определено да се изследва оплакване за дискриминация по признак „обществено положение“ и преписката е разпределена на IV специализиран постоянен състав и е постановено Решение № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. на КЗД, в което е прието, че оплакванията на К. са насочени изцяло към чл. 5, ал. 3 от НУРАСДА /отм./, която е определена като дискриминационна, поради липса на възможност за оспорване от страна на оценен служител на обективността и истинността на фактите и обстоятелствата в атестационния формуляр.

С Решение № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. петчленен разширен състав на КЗД: 1. УСТАНОВЯВА в отношенията между В. Г. К. и Министерски съвет на Република България, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./ е дискриминационна, както и че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, в т.ч. длъжността „главен секретар“ води до дискриминация по см. на чл. 4, ал. 3 от ЗЗД по признак „обществено положение“, посредством липсата на възможност за оспорване пред контролиращ орган на оценките, давани при атестиране.

2. Доколкото е установено, че в действащата НУРАСДА, приета с ПМС № 129/26.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г., разпоредбата на чл. 5, ал. 3 е аналогична, и отново създава невъзможност за възражение по същество срещу оценката на атестираните служители, заемащи ръководни длъжности, то на основание чл. 47, т. 8 от ЗЗД е ДАВА ПРЕПОРЪКА на Министерски съвет да се измени, отмени и/или

приеме нужният за премахване на дискриминацията законов текст на чл. 5 от Наредбата по начин, изключващ допускане на различие или предпочитание, което води до нарушаване равенството във възможностите или различие в третирането.

Решението е обжалвано от Министерски съвет на Република България, като с Решение № 3352 / 17.05.2017 г. по а.д. № 379 / 2017 г. на Административен съд София – град, оставено в сила с Решение № 11597 / 31.07.2019 г. на Върховен административен съд жалбата е отхвърлена.

От изслушаната съдебно – счетоводна експертиза на в.л. К. се установява, че размерът на сумата, която би получавал ищецът като брутни трудови възнаграждения за периода месе. 12 2010 г. до 31.12.2019 г., ако беше останал на длъжност „главен секретар“ на ДАМТН, без да се отчитат постигнати резултати, дали е излизал в болнични, отпуск и други, би възлизала на стойност 108 075,18 лв. Възнаграждението, което реално е получавал ищецът през този период е в размер на 35 443,21 лв., от която прави извод, че разликата е в размер на 72 631,97 лв., каквато сума претендира ищецът като причинени му имуществени вреди.

По делото са разпитани и двамата доведени от ищеца свидетели – И. К. П. и Н. А. К., от разпота на които се установява следното: Преди 2010 г. ищецът бил жизнерадостен и целенасочен, целеустрелен, но през въпросната година – годината на прекратяване на трудовото му правоотношение просто пропаднал, контактите му със свидетелите се разредили, отказвал срещи, искал пари назаем, за пазар, както и помощ да намери работа; виждал е в малка къщичка – гараж срещу 3 РУ; към момента на разпита ищецът живеел в асансьорно помещение; многократно се опитвал да започне работа; имал финансови затруднения; имало съществена разлика в стандарта му на живот и облеклото след уволнението; в семейството му настъпил разрыв, като жена му поискала разводът като нямало възможност финансите да удовлетворят цялото семейство и 2014 – 2015 г. се развел.

При така установените факти, съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал.1 ЗЗДискр в случаите, когато производството по установяване на дискриминационно третиране е реализирано по административен ред пред Комисията за защита от дискриминация /Раздел I на Глава четвърта/, всяко лице, претърпяло вреди от нарушение на права по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, може да предяви иск за обезщетение по общия ред срещу лицата и/или органите, причинили вредите. Според ал.2 в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на ЗОДОВ.

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ, обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК). Искът е насочен срещу Администрацията на Министерския съвет на РБ, което

е юридическо лице и съответно е пасивно легитимирано да отговаря по него, с оглед нормата на чл. 205 АПК.

Разпоредбата на чл. 1, ал.2 ЗОДОВ препраща към АПК за реда, по който се разглеждат исковете по чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, а съгласно чл. 203, ал.1 АПК исковете за обезщетение за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Дял III, Глава единадесета от АПК. В разпоредбата на чл. 204 АПК са регламентирани предпоставките за допустимост на иска като според ал.4 незаконосъобразността на действия и бездействията се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

Специалната норма на чл. 74, ал.2 ЗЗДискр обаче дерогира общата норма като приложението на чл. 74, ал.2 ЗЗДискр е обусловено от приключило административно производство пред КЗД в рамките, на което с влязъл в сила административен акт по чл. 65 ЗЗДискр е установен правопораждащият претендираното право на обезщетение акт на дискриминация. В хипотезата на чл. 74, ал.2 ЗЗДискр административните съдилища не установяват наличието на дискриминация, а изследват наличието на вреди в причинно-следствена връзка с установен от КЗД като специализиран административен орган, акт на дискриминация.

В конкретния случай претенцията се основава на решение на КЗД, постановено в производство по Раздел I на Глава четвърта ЗЗДискр.

В този смисъл, съдът счита за неоснователно възражението за изтекла погасителна давност, направено от ответника.

Погасителната давност е институт на материалното и процесуалното право, представляваща изтичането на предвидения в закона период от време, през който субектът на правото (вземането) бездейства и не го упражнява. Съответно с изтичането на давността и при направено възражение от насрещната страна вземането се погасява, респ. предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен, поради изтичането на давностния срок.

След като в ЗОДОВ, съответно в ЗЗДискр. не е предвиден специален срок за предявяване на исковете, то следва да намери приложение общата погасителна давност, уредена в чл. 110 и сл. от ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ. По този въпрос е приложимо Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, според т.4 от което обезщетение за вреди от незаконни административни актове може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожаване, а при нищожните – с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите; когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт; в случай, че вредите произтичат от нищожен акт – от момента на неговото издаване.

По аналогия на горното тълкувателно решение, вредите от извършена дискриминация могат да се искат от установяването ѝ, а в случая това е станало с Решение № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. на петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминация, което пък е влязло в сила на 31.07.2019 г., когато е с Решение № 11597 / 31.07.2019 г. на Върховен административен съд е оставено в сила Решение № 3352 / 17.05.2017 г. по ад. № 379 / 2017 г. на Административен съд София – град, с което жалбата на Министерския съвет е била отхвърлена.

Тук следва да се отбележи, че Министерският съвет е бил страна в образуваното пред КЗД производство по преписка № 6 от 2012 г., като при образуването му е била спазена разпоредбата на чл.52, ал.2 от ЗЗДискр., съгласно която не се образува производство, а образуваното се прекратява, ако са изтекли три години от извършване на нарушението, поради което не е налице пречка, че се претендират вреди, възникнали през 2010 г.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, във връзка с чл. 74, ал.2 ЗЗДискр., в процесния случай включва в кумулативна даденост: 1. влязло в сила решение на КЗД, с което е установено извършването на дискриминация, изразяваща се в дискриминационен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице; 2. наличието на претърпяна вреда; причинна връзка между установената дискриминация и вредата.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

В конкретния случай, безспорно се установява по делото, че първият елемент от посочения фактически състав е налице.

С влязлото в сила на 31.07.2019 г. Решение № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. петчленен разширен състав на КЗД УСТАНОВЯВА в отношенията между В. Г. К. и Министерски съвет на Република България, че нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./ е дискриминационна, както и, че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, в т.ч. длъжността „главен секретар“ води до дискриминация по см. на чл. 4, ал. 3 от ЗЗД по признак „обществено положение“, посредством липсата на възможност за оспорване пред контролиращ орган на оценките, давани при атестиране.

Тук следва да се прави разграничение между това, което се установява с решението на КЗД по отношение на Министерския съвет, а именно, че нормата на чл.5 от НУРАСДА /отм./ е дискриминационна, и това, което се установява, по отношение на лицата, които прилагат тази норма / в случая това е бил Председателят на ДАМТН/, доколкото в решението се казва, че практиката по прилагане на тази норма при атестиране на държавните служители, заемащи ръководни длъжности, в т.ч. длъжността „главен секретар“ води до дискриминация по см. на чл. 4, ал. 3 от ЗЗД по признак „обществено положение“, посредством липсата на възможност за оспорване пред

контролиращ орган на оценките, давани при атестиране.

Съдът приема, че е налице е и вторият елемент от фактическия състав.

По отношение на настъпилите иществени вреди, съдът счита, че безусловно след прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца като главен сект.ретар на ДАМТН за него е настъпило съществено намаление в доходите му. Въпреки това не може да приеме, че точният размер на имуществените дрети е доказан чрез изслушаната експертиза.

Нито е възможно да съществува гаранция, че за целия този период превоотношението на ищеца не е щяло да бъде прекратено на друго основание, нито пък е възможно да се предположи че именно такъв ще бъде неговият размер, предвид изложените от самото вещо лизце условности при изготвяне на справката относно размера на възнаградението и зависимостта му от различни фактори.

По отношение на настъпилите неимуществени вреди, съдът следва да приеме за доказани само тези, за които са приети свидетелските показания, описани по-горе, във връзка с промяната в настроението и самочувствието на ищеца след 2010 г., наличието на финансови затруднения, промяната в стандарта му на живот, жилище, облекло и други, като всички се свързват именно с прекратяване на правоотношението му на заеманата от него длъжност на главен секретар на ДАМТН.

Третият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 74, ал.2 ЗЗДискр, вр. чл. 1, ал.1 ЗОДОВ – пряка причинно-следствена връзка между осъществената дискриминация и вредите, съдът не смята за доказан.

Това е така, тъй като вредите не произтичат директно от приетата като дискриминационна разпоредба на чл.5, ал.3 от НУРАСДА /отм./, която всъщност е такава и в проетата впоследствие с ПМС № 129/26.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г. нова НУРАСДА, а от заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца.

На първо място, следва да се има предвид, че самата оценка на атестирания представлява административен акт, който засяга правата и интересите на атестирания. След като е изключен административният контрол върху него по силата на чл.82, ал.2 от АПК, тъй като органът няма горестоящ, то той може да бъде оспорен директно пред съда, тъй като за лицето е бил налице правен интерес по смисъла на чл.147 от АПК. Това обаче не е било сторено.

На следващо място, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, която е издадена поради оценката от атестацията, която е била 5 / най-ниска/, също е било подложена съдебен контрол, като жалбата срещу нея е била отхвърлена, т.е. същата е оставена в сила като законосъобразна.

На практика искането за обезщетение зца имуществени вреди е такова, което може да се претендира по реда на специалния текст на чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл. Действително, не могат са се претеднира обезщетение за вреди по реда на ЗОДОВ, когато е налице специален ред за това / чл.8, ал.3 от ЗОДОВ/, поради което не може да се претенцира обезщетение за имуществени вреди,

представляващо разликата в заплащането преди и след прекратяването на правоотношението, след като то не е било признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение.

Отделно от горното, и неимуществените вреди, твърдени от ищеца са свързани именно с прекратяването на правоотношението му, съответно с липсата на достатъчно финансови средства за да си позволи стандарта на живот, който е имал преди това.

При всички случаи не става въпрос за вреди, причинени директно от дискриминационна нравна норма, а от конкретен административен акт – заповед за прекратяване на служебно правоотношение, която не е била отменена по съответния ред като незаконосъобразна, а напротив, с влязло в сила решение, жалбата на лицето е отхвърлена.

По изложените съображения, и поради липсата на елемент от фактическия състав на отговорността, исквете следва да бъдат отхвърлени.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и чл.74, ал.2 от Закона за защита от дискриминация, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на В. Г. К. срещу Администрацията на Министерския съвет на Република България за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, в размер на 72631,97 лв. /седемдесет и две хиляди шестстотин трийсет и един лева и 61 ст./, представляващи пропуснати ползи, изразяващи се в разликата от възнагражденията, които би получавал на длъжността „главен секретар“ та Държавната агенция за метрологичен и технически надзор /ДАМТН/ и получаваните от него доходи от трудова дейност за периода 10.11.2010 г. до 31.12.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното плащане, като причинени в резултат на установена с Решение № № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. на петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминационна нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на В. Г. К. срещу Администрацията на Министерския съвет на Република България за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 50 000 лв. /петдесет хиляди лева/, изразяващи се в болки и страдания за периода 10.11.2010 г. – 10.03.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното плащане, като причинени в резултат на установена с Решение № № 494 / 08.12.2016 г. по преписка № 6 от 2012 г. на петчленен разширен състав на Комисията за защита от дискриминационна нормата на чл. 5 от НУРАСДА /отм./.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването

на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: